

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Danou Černou ve věci

žalobkyně: X, nar. X
                            státní příslušnost X
                            bytem X

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**
                            sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7
                            poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 11. 2023, č. j. OAM-601/ZA-ZA11-P12-2022

takto:

- I.   Žaloba se zamítá.
- II.   Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

Základ sporu

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobkyně domáhala přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 11. 2023, č. j. OAM-601/ZA-ZA11-P12-2022 (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný neudělil žalobkyni mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

II.

Shrnutí žalobní argumentace

2. Žalobkyně namítala, že žalovaný v předchozím řízení o udělení mezinárodní ochrany porušil § 2 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť nepostupoval v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, § 3 správního řádu, neboť žalovaný nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu (§ 2 odst. 4 správního řádu), v souvislosti s § 50 odst. 2, 3 a 4 správního řádu, neboť si žalovaný neopatřil dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí a nevyšel tak ze spolehlivě zjištěného stavu věci, § 68 odst. 3 správního řádu, neboť je odůvodnění napadeného rozhodnutí nedostatečné, co se týká uvedení úvah, kterými se žalovaný řídil při hodnocení podkladů rozhodnutí a výkladu ustanovení zákona o azylu, a § 12 zákona o azylu, neboť žalobkyně splňuje zákonné požadavky pro udělení mezinárodní ochrany ve formě azylu podle tohoto ustanovení.
3. Žalobkyně dále namítala, že jí hrozí v zemi původu pronásledování pro její politické názory a sexuální orientaci, přičemž tuto hrozbu je nutné posuzovat prospektivně. Žalobkyně nesouhlasí s válkou na Ukrajině a je kritická vůči vládě, ruský režim považuje za nedemokratický až diktátorský, nezaručuje svobodu slova. Žalobkyně rovněž uvedla, že by ve vlasti mohla mít problémy kvůli své bisexuální orientaci, v minulosti měla vztahy se ženami. V době podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR měla žalobkyně vztah s mužem z Ukrajiny, proto svou sexuální orientaci nepovažovala za problém. S přítelem se však rozešli a nyní udržuje žalobkyně vztah se ženou, a proto její obava z návratu do vlasti je kvůli její sexuální orientaci opět palčivější. Její obava je v tomto ohledu trvale vážná, a to nezávisle na aktuálním partnerském vztahu. Vztahy se ženami se žalobkyně nikdy netajila. Na prověřování skutečnosti, že je žalobkyně bisexuálkou, žalovaný podle žalobkyně zcela rezignoval, nijak se nezabýval postavením LGBTQ+ komunity v Rusku.
4. Žalovaný podle žalobkyně nesprávně vyhodnotil shromážděné informace, ze kterých plyne, že nebezpečí stíhání za protiválečné příspěvky na sociálních sítích hrozí i obyčejným lidem vybíraným očividně zcela náhodně. Proto i žalobkyni by mohlo hrozit, že jí bude kontrolován při návratu do Ruska telefon a sociální sítě a následně bude za své názory stíhána. Závěry žalovaného o tom, že žalobkyni nehrozí kvůli její bezvýznamnosti žádné nebezpečí za zveřejňování jejích protiválečných postojů nemají žádnou oporu v použitých podkladech, podle nichž perzekuce hrozí každému, kdo jakýmkoli způsobem vyjádří nesouhlas. Napadené rozhodnutí je rovněž nedostatečně odůvodněné.
5. Žalobkyně vyjádřila svůj nesouhlas s hodnocením, že její žádost o udělení mezinárodní ochrany je zjevně účelová. Podle žalobkyně neexistuje žádná povinnost podat žádost o mezinárodní ochranu, jakmile je to možné. V kontextu ruské invaze na Ukrajinu, kterou je nutné chápat jako přelomovou událost, je pochopitelné, že se žalobkyně začala vážně

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

obávat návratu do vlasti, kde by s největší pravděpodobností byla považována za nepřítele a zrádce. Od roku 2019, kdy žalobkyně naposledy opustila Rusko, se situace dramaticky změnila k horšímu.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalovaný vyjádřil nesouhlas s podanou žalobou, odkázal na obsah správního spisu, zejména na žádost o udělení mezinárodní ochrany, protokol o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a dále na napadené rozhodnutí.
7. Žalobkyně podle žalovaného v průběhu správního řízení neuvedla žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že vyvíjela ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byla azylově relevantním způsobem pronásledována. Žalovaný zopakoval své závěry o zjevné účelovosti žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany v ČR a zdůraznil, že žalobkyně sama prohlásila, že v Rusku žádné problémy neměla a také se tam vracela. Politicky se neangažovala. Pokud jde o její bisexualitu, jednoznačně při pohovoru prohlásila, že čelila pouze verbálním útokům a výměnám názorů. Žalovaný se domnívá, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, žalovaný vycházel z aktuálních informací. Závěrem navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl v plném rozsahu.

IV.

Obsah správního spisu

8. Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným správním orgánem vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
9. Dne 14. 6. 2022 podala žalobkyně žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Dne 17. 6. 2022 pak žalobkyně poskytla údaje ke své žádosti o udělení mezinárodní ochrany a byl s ní proveden pohovor. V rámci správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem pro podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je snaha žít na území ČR se svým partnerem, který je z Ukrajiny, a pracovat zde. V Rusku mají nyní k Ukrajincům špatný vztah a dochází k omezování svobody slova, za určité názory může hrozit perzekuce. Žalobkyně rovněž v minulosti udržovala stejnopohlavní vztahy, aniž by to tajila. Žalobkyně se nemůže do Ruska vrátit. Žalobkyně uvedla, že je zdravá, svobodná, bezdětná, v ČR má přítele, který je rovněž žadatelem o udělení mezinárodní ochrany v ČR, je ateistka a nikdy nebyla členkou žádné politické strany nebo uskupení. V současnosti nesouhlasí s ruskou agresí na Ukrajině, prostřednictvím sociální sítě Telegram zveřejňuje příspěvky týkající se ruské propagandy. Rovněž pod svým jménem vystupuje na sociální síti V Kontakte, tato sociální síť však protiruské komentáře neumožňuje, resp. protiválečné příspěvky jsou podle výpovědi žalobkyně blokovány. Má účet na Instagramu. Ve vlasti byla naposledy v roce 2019 a neměla tam žádné problémy kromě slovních útoků kvůli politice a bisexualitě. Při cestování z vlasti a nazpět neměla

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

žalobkyně nikdy žádné problémy. V případě návratu do vlasti se obává vězení za své názory a nechce prostřednictvím daní podporovat ruskou agresi na Ukrajině, tím spíš, když její přítel je Ukrajinec. Na svém instagramovém účtu žalobkyně zveřejňuje příspěvky zaměřené proti ruské agresi na Ukrajině, v roli protestujícího se zúčastnila i protiválečného mítinku v Praze, o čemž informovala na svém instagramovém účtu. Svou aktivitu na sociálních sítích žalobkyně doložila v ruském jazyce prostřednictvím 6 snímků obrazovky a CD. Svou bisexuální orientaci zmínila žalobkyně, aby o této skutečnosti žalovaný věděl. Dále uvedla, že její bisexuální orientace pro ni nadále není důležitá, neboť nyní má přítele. V tomto ohledu nevidí žádný problém a ničeho se neobává a z důvodu své sexuální orientace o mezinárodní ochranu nežádá. Závěrem žalobkyně uvedla, že chce v ČR žít se svým přítelem, uzavřít sňatek, mít dítě. Žalobkyni se v ČR líbí, cítí se zde šťastně, chce zde povolení k pobytu, sehnat si práci a žít zde normální život.

10. Dne 1. 11. 2023 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, jímž žalobkyni mezinárodní ochranu neudělil v žádné z forem uvedených v zákoně o azylu. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, z jakých důkazů vycházel při svém rozhodování, přičemž mezi nimi byla především výpověď žalobkyně, jí doložené materiály, výpis z cizineckého informačního systému a informace, které žalovaný shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Ruské federaci. Konkrétně vycházel z Informace OAMP – Ruská federace – Situace navrátilců do Ruské federace po krátkodobém či dlouhodobém pobytu v zahraničí, Zacházení ze strany státních úřadů a monitoring sociálních sítí, ze dne 31. 10. 2022, a z Informace OAMP – Ruská federace – Bezpečnostní a politická situace v zemi, Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv, ze dne 8. 3. 2023. Žalobkyně využila svého práva seznámit se s podklady rozhodnutí. Jejich doplnění nenavrhla, pouze zopakovala, že pokračuje v podpoře Ukrajiny. Na základě uvedeného pak žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že nebyly splněny zákonné podmínky pro udělení azylu podle § 12 písm. a) zákona o azylu, neboť žalobkyně v průběhu správního řízení neuvedla žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možné učinit závěr, že vyvíjela ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod, za kterou by byla azylově relevantním způsobem pronásledována. Žalobkyně výslovně sdělila, že nikdy nebyla členkou žádné politické strany či skupiny a v Rusku se nikdy politicky neangažovala, a dále neuvedla, že by měla ve své vlasti jakékoliv potíže spojené s uplatňováním politických práv a svobod. V Rusku neměla nikdy žádné problémy se státními orgány nebo bezpečnostními složkami, nikdy nebyla trestně stíhána a neměla žádné problémy s vycestováním či návratem do vlasti. Stejně tak žalovaný nedospěl k závěru o důvodnosti udělení azylu žalobkyni z důvodu uvedeného v § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť žalobkyně v případě svého návratu do vlasti nemůže pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů. Žalobkyně jako důvod svého odchodu z vlasti označila studium a lepší život v ČR. Po dobu trvání uděleného studentského víza se žalobkyně třikrát vrátila do Ruska za rodiči a poté opětovně zpět do ČR, ani by jí v tom kdokoliv bránil nebo působil jakékoliv problémy. Žalovaný dále uvedl, že žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR podala žalobkyně zjevně účelově, když tak učinila 5 let po svém příjezdu do ČR, 3 roky po skončení platnosti jejího dlouhodobého pobytu za účelem studia a až po jejím neúspěšném odvolání ve věci již druhého správního vyhoštění, aniž by se svou pobytovou situací snažila řešit jiným způsobem. Žalovaný v jednání žalobkyně spatřuje snahu, resp. jedinou možnost, jak si

v ČR zlegalizoval pobyt a vyhnout se nucenému návratu do vlasti. Žalovaný dále nedospěl k závěru, že by žalobkyni hrozilo pronásledování z důvodu jejích protiválečných příspěvků na sociálních sítích, přičemž žalovaný vycházel z Informace OAMP – Ruská federace – Situace navrátilců do Ruské federace po krátkodobém či dlouhodobém pobytu v zahraničí, Zacházení ze strany státních úřadů a monitoring sociálních sítí, ze dne 31. 10. 2022, ze které vyplývá, že ruské bezpečnostní složky nedisponují dostatečnou kapacitou pro kriminalizaci všech protiválečných projevů na sociálních sítích. Žalobkyně nepatří mezi veřejně známé politické aktivisty, novináře či bloggery, u nichž je riziko problémů ve vlasti vyšší, než u běžné populace. Většina z žadatelkou doložených příspěvků byla sdílena formou tzv. příběhu na Instagramu, jež jsou dostupné pouze po omezenou dobu. Navíc na sociálních sítích žalobkyně nevystupuje pod svým skutečným jménem. Ke sdělení žalobkyně, že je bisexuálka, poukázal žalovaný na skutečnost, že žalobkyně sama do protokolu o pohovoru k její žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedla, že v tomto ohledu nevidí nyní žádný problém a ničeho se neobává. Z důvodu své sexuální orientace o udělení mezinárodní ochrany nežádala, tuto skutečnost pouze zmínila, v minulosti žila se ženou, nicméně nyní to již pro ni není důležité, neboť má přítele. Tuto otázku žalovaný v napadeném rozhodnutí dále neposuzoval. S ohledem na skutečnost, že žalobkyně nemá na území ČR žádného rodinného příslušníka, kterému by zde byl udělen azyl, nebyl žalobkyni udělen ani azyl za účelem sloučení rodiny podle § 13 odst. 1 zákona o azylu. Rovněž pak žalovaný neshledal u žalobkyně ani existenci důvodu pro udělení humanitárního azylu ve smyslu § 14 zákona o azylu. K tomu žalovaný uvedl, že se v této souvislosti zabýval zejména rodinnou, sociální a ekonomickou situací žalobkyně a přihlédl i k jejímu věku a zdravotnímu stavu. Žalovaný zjistil, že žalobkyně je dospělou, samostatnou, plně právně způsobilou osobou, která byla a je schopna si zajistit prostředky na své životní potřeby prací. Žalobkyně je zcela zdravá, nemá žádné zvláštní potřeby ani omezení. Blízké rodinné vazby má v Rusku, je svobodná a bezdětná. Vztah žalobkyně s jejím ukrajinským přítelem žalovaný nevyhodnotil jako důvod hodný zvláštního zřetele. Žalovaný připomněl, že humanitární azyl je udělován pouze za výjimečných okolností, kdy nebyl shledán důvod k udělení azylu dle § 12 zákona o azylu a kdy by bylo nehumánní azyl neudělit. Žalovaný se zabýval rovněž tím, zda žalobkyně splňuje důvody pro udělení doplňkové ochrany. Žalovaný nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by žalobkyni mohla hrozit v případě návratu vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti. Žalovaný neshledal ani nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání, neboť žalobkyně neměla nikdy ve vlasti konkrétní problémy se státními orgány ani s bezpečnostními složkami, nebyla trestně stíhána. Žalovaný se zabýval rovněž otázkou, zda by žalobkyni v souvislosti s návratem do Ruska hrozilo vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. Konstatoval, že takový konflikt v Rusku neprobíhá a ani v důsledku ozbrojeného konfliktu na Ukrajině, jehož se Rusko účastní, takové nebezpečí nehrozí, situace na většině území Ruska je stabilní. Žalovaný dospěl na základě shromážděných informací k závěru, že nelze předpokládat, že by žalobkyně byla po návratu do vlasti jakkoliv za svůj pobyt v zahraničí postihována, či dokonce ohrožena nebezpečím vážné újmy ve smyslu zákona o azylu. S ohledem na uvedené žalovaný shledal, že žalobkyně podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu nespĺňuje. S ohledem na skutečnost, že žalobkyně nemá na území ČR žádného rodinného příslušníka, kterému by zde byla udělena doplňková ochrana, nebyla žalobkyni udělena ani doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny podle § 14b zákona o azylu.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

V.

Právní posouzení věci soudem

11. Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (ustanovení § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)), přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumávání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti článku 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
12. Žalobkyně svou argumentaci založila na tvrzení, že jí hrozí v zemi původu pronásledování pro její politické názory a sexuální orientaci, přičemž tuto hrozbu je nutné posuzovat prospektivně.

a. Pronásledování kvůli sexuální orientaci

13. Městský soud předesílá, že se azylovým příběhem žalobkyně bude zabývat primárně v kontextu jejích politických názorů. Právě na těchto důvodech totiž žalobkyně postavila svou žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR. Žalobkyně sice vznáší námitky vůči posouzení její žádosti také v souvislosti se svou sexuální orientací. Tyto skutečnosti však v rámci správního řízení nespojovala s nemožností návratu do Ruska. Netvrdila, že by jí mělo hrozit pronásledování nebo jiná újma právě v souvislosti s její sexuální orientací. Naopak v rámci pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedla, že v tomto ohledu nevidí žádný problém a ničeho se neobává. Z důvodu své sexuální orientace o udělení mezinárodní ochrany nežádala. V rámci správního řízení vyšlo najevo, že žalobkyně ve vlasti kvůli svým názorům a sexuální orientaci, kterou se netajila, čelila pouze slovním útokům ze strany svých známých nebo neznámých osob na internetu. Netvrdila, že by čelila jakémukoliv negativnímu jednání ze strany státních orgánů nebo že by se kvůli své sexuální orientaci dostala do situace, ve které by jí státní orgány odmítly poskytnout ochranu. Obavy z návratu do Ruska opírala žalobkyně pouze o možné důsledky jejích protiválečných příspěvků na sociálních sítích. Žalobní tvrzení, že obava žalobkyně je v tomto ohledu trvale vážná, a to nezávisle na aktuálním partnerském vztahu, neodpovídá realitě průběhu správního řízení. Žalobkyně proto nyní nemůže úspěšně namítat, že žalovaný nezohlednil či nedostatečně posoudil všechny relevantní okolnosti jejího případu. Ze stejných důvodů soud nepřihlížel k obsahu listin přiložených k žalobě, které se týkají právě bisexuální orientace žalobkyně.
14. V řízení o udělení mezinárodní ochrany totiž břemeno tvrzení stíhá primárně žadatele o azyl. Nejvyšší správní soud opakovaně vyslovil, že primárním zdrojem informací podstatných pro udělení mezinárodní ochrany je samotný žadatel, z obsahu jeho žádosti se pak v následujících fázích vychází (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2017, č. j. 6 Azs 263/2016-30). Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2008, č. j. 4 Azs 103/2007-63 „v případě, že žadatel o udělení mezinárodní ochrany však uvádí skutečnosti podřaditelné pod taxativní výčet důvodů pro udělení azylu ve smyslu ustanovení § 12 zákona o azylu, pak je třeba žadatelem uváděné skutečnosti konfrontovat se zjištěními týkajícími se politického prostředí v zemi původu žadatele.“ Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 8. 2005, č. j. 4 Azs 467/2004-89 „uvede-li žadatel o udělení azylu v průběhu správního řízení skutečnosti, jež by mohly nasvědčovat závěru, že opustil zemi

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

původu pro některý z důvodů uvedených v § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, je povinností správního orgánu vést zjišťování skutkového stavu takovým způsobem, aby byly odstraněny nejjasnosti o žadatelových skutečných důvodech odchodu ze země původu.“ Žalobkyně přitom neopustila svou vlast z důvodu své sexuální orientace a v rámci správního řízení sama výslovně uvedla, že její sexuální orientace není důvodem podání žádosti o mezinárodní ochranu, resp. důvodem, proč se odmítá vrátit do vlasti. Na žalovaného tak ve smyslu shora uvedené judikatury nepřešla povinnost shromáždit si podklady a hodnotit zacházení se sexuálními menšinami v Rusku.

b. Pronásledování v souvislosti s politickou aktivitou na sociálních sítích

15. Žalobkyně upřesnila svou námitku o hrozbě pronásledování za politickou aktivitu, když vytýkala žalovanému, že nesprávně vyhodnotil shromážděné informace, ze kterých plyne, že nebezpečí stíhání za protiválečné příspěvky na sociálních sítích hrozí i obyčejným lidem vybíraným očividně zcela náhodně. Proto i žalobkyni by mohlo hrozit, že jí bude kontrolován při návratu do Ruska telefon a sociální sítě a následně bude za své názory stíhána. Závěry žalovaného o tom, že žalobkyni nehrozí kvůli její bezvýznamnosti žádné nebezpečí za zveřejňování jejích protiválečných postojů nemají žádnou oporu v použitých podkladech, podle nichž perzekuce hrozí každému, kdo jakýmkoli způsobem vyjádří nesouhlas. Napadené rozhodnutí je rovněž nedostatečně odůvodněné.
16. Podle § 12 písm. b) zákona o azylu *se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má.*
17. Podle § 2 odst. 4 zákona o azylu *pronásledováním se rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování.*
18. Žalovaný v napadeném rozhodnutí správně vyhodnotil a konstatoval, že žalobkyně ve své vlasti doposud žádnému negativnímu jednání, natož pak v intenzitě pronásledování, ze strany státních orgánů či soukromých osob nečelila. Tato skutečnost má význam pro stanovení pravděpodobnosti možného pronásledování v budoucnosti, přestože sama o sobě není podmínkou udělení mezinárodní ochrany.
19. Se žalobkyní lze souhlasit, že ve věcech mezinárodní ochrany má rozhodování prospektivní charakter. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2020, č. j. 5 Azs 105/2018-46 *„posuzování odůvodněnosti strachu z pronásledování je [...] postaveno na potencialitě pronásledování v budoucnu po případném návratu žadatele do země původu, jedná se tedy, obdobně jako u posuzování skutečného nebezpečí vážné újmy pro účely doplňkové ochrany, o prospektivní rozhodování [...] Samotný § 12 písm. b) zákona o azylu pracuje s pojmem strachu jako subjektivním prvkem a odůvodněností strachu z pronásledování jako objektivním prvkem, nestanoví však podmínku faktického pronásledování v minulosti, byť taková skutečnost je velmi významnou indicií přiměřené pravděpodobnosti pronásledování i v budoucnu. V každém případě je však zkoumána možnost budoucího pronásledování, přičemž je využíván standard přiměřené pravděpodobnosti, což znamená, že tato možnost musí být reálná, nikoliv pouze hypotetická, rozhodně však nemusí dosahovat či přesahovat 50 %.“*

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

20. Soudu je z úřední činnosti známo, že v Rusku dochází k systematickému potírání veřejných projevů nesouhlasu s válkou na Ukrajině. Z toho však nelze dovodit, že by každý občan, který projevil nebo projevuje na sociálních sítích nesouhlas s ruskou agresí na Ukrajině nebo zastává protirežimní názory, čelil riziku pronásledování ve smyslu zákona o azylu. Při posuzování pravděpodobnosti pronásledování je nutné přihlídnout k intenzitě či rozsahu, v jakém občan zastávaný politický názor dává veřejně najevo. Žalobkyně před svým odjezdem z vlasti nebyla nijak politicky aktivní. Po vypuknutí válečného konfliktu na Ukrajině, který byl pro žalobkyni „přelomovou událostí“ se žalobkyně v Praze zúčastnila mítinku proti ruské agresii. Dále sdílela na svých profilech na sociálních sítích protiválečné názory. V této souvislosti soud sdílí názor žalovaného, že účty žalobkyně jsou na sociálních sítích vedeny anonymně, tedy je nelze spojit s osobou žalobkyně. Ze závěrů Informace OAMP o situaci navrátilců do Ruské federace plyne, že postih za nesouhlasné příspěvky na sociálních sítích je sice možný, ale vůči navrátilcům se neuplatňuje jiný přístup než k většinové populaci. Z kapacitních důvodů nemohou ruské bezpečnostní složky kriminalizovat všechny protiválečné projevy na sociálních sítích. K stíhání dochází často kvůli udání nebo kvůli známosti osoby. Žalobkyně neupřesňuje, proč by se právě ona měla stát cílem zájmu ruských státních orgánů. Podle Informace OAMP o situaci navrátilců do Ruské federace „navracející se ruští občané, kteří se neřadí mezi místně nebo celostátně známé aktivisty, novináře, bloggery apod., nečelí podle zdrojů zvýšeným kontrolám ať již bezprostředně na hranicích nebo posléze na území“. Žalobkyně nespadá do žádné z uvedených skupin. Při posuzování odůvodněných obav z pronásledování je nutné dosáhnout jisté úrovně pravděpodobnosti („reálného nebezpečí“), že bude žalobkyně takovému jednání vystavena. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006-82 je „reálným nebezpečím (srov. rovněž § 14a odst. 1 zákona o azylu, jež užívá ve stejném významu slovní spojení „skutečné nebezpečí“) nutno rozumět, že ve významném procentu případů obdobných situací stěžovatele dojde k nežádoucímu následku, takže stěžovatel má dobré důvody se domnívat, že takovýto následek může s významnou pravděpodobností postihnout i jeho.“ Žalobkyně přesvědčivým způsobem nepodpořila svá tvrzení, že bude ve vlasti pronásledována, resp. že jí bude kontrolován při návratu do Ruska telefon a sociální síť a následně bude za své názory stíhána. Žalovaný konfrontoval tvrzení žalobkyně se shromážděnými podklady a nebezpečí pronásledování neshledal. Soud se s jeho závěry ztotožňuje, neboť podle jeho názoru v projednávané věci nebyla dosažena hranice rizika přiměřené pravděpodobnosti pronásledování žalobkyně, a to zejména proto, že účty na sociálních sítích nejsou vedeny na jméno žalobkyně. Z žalobkyní popsaných okolností není pravděpodobné, že by se v případě svého návratu měla právě ona stát terčem důkladného prověřování ze strany ruských státních orgánů. Námitku soud neshledal důvodnou.

c. Ostatní námitky

21. Soud se dále zabýval nesouhlasem žalobkyně s úsudkem žalovaného, že její žádost o udělení mezinárodní ochrany je zjevně účelová. Podle žalobkyně neexistuje žádná povinnost podat žádost o mezinárodní ochranu, jakmile je to možné. V kontextu ruské invaze na Ukrajinu, kterou je nutné chápat jako přelomovou událost, je pochopitelné, že se žalobkyně začala vážně obávat návratu do vlasti, kde by s největší pravděpodobností byla považována za nepřítele a zrádce. Od roku 2019, kdy žalobkyně naposledy opustila Rusko, se situace dramaticky změnila k horšímu.

22. Žalobkyně zpochybnila názor Nejvyššího správního soudu vyjádřený v rozsudku ze dne 20. 10. 2005, č. j. 2 Azs 423/2004-81, podle nějž „o azyl je totiž nutno žádat bezprostředně poté, co má k tomu žadatel příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového.“ Ačkoliv žalobkyně odkázala ve své žalobě na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 9. 4. 2020, č. j. 60 Az 62/2019-44, v jehož kontextu je možné na problematiku nahlížet odlišně, nelze si nepovšimnout, že z okolností případu žalobkyně není vyloučeno usuzovat na jistou míru účelovosti jejího jednání, kterou zcela legitimně vysledoval i žalovaný. Žalobkyně ve vlasti nikdy nebyla pronásledována z azylově relevantních důvodů. O udělení mezinárodní ochrany v ČR požádala až poté, co jí bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění, v rámci kterého tvrdila, že jí v případě návratu do vlasti nehrozí žádné nebezpečí. Mezi tvrzené důvody pro podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR uvedla žalobkyně především touhu žít se svým přítelem a pracovat na území. Žalovaný však v projednávané věci nepostupoval podle ustanovení o zjevné nedůvodnosti žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žádost žalobkyně podrobil plnému přezkumu podle relevantních ustanovení zákona o azylu, azylový příběh žalobkyně posoudil komplexně, zohlednil všechny individuální okolnosti případu a nevystavěl napadené rozhodnutí pouze na své tezi o účelovosti jednání žalobkyně. V tomto ohledu tedy nelze žalovanému nic vytknout. Ani tuto námitku nelze považovat za důvodnou.
23. Soud nenalezl deficit v postupu žalovaného ani v žalobou napadeném rozhodnutí samotném. Žalovaný hodnotil azylový příběh žalobkyně ve vztahu k jednotlivým formám mezinárodní ochrany, které zákon o azylu ve svých ustanoveních § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b upravuje a popsal, které skutečnosti vzal za prokázané a z jakého důvodu, přičemž nebylo soudem zjištěno, že by žalovaný některé skutečnosti opomněl zhodnotit či je nehodnotil ve svém souhrnu. Soud má za to, že žalovaný si pro svůj závěr opatřil dostatečné podklady, které se uvedené problematiky týkaly a že po posouzení všech podkladů dospěl ke správnému právnímu závěru o tom, že v případě žalobkyně nebyl naplněn důvod pro udělení azylu ani doplňkové ochrany podle zákona o azylu. Napadené rozhodnutí tak bylo v tomto směru vydáno na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu věci, který má oporu ve spise. Shora uvedené závěry pak žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí srozumitelným a přezkoumatelným způsobem odůvodnil, a tudíž na napadené rozhodnutí v tomto směru nelze pohlížet jako na rozhodnutí nepřezkoumatelné.
24. Soud závěrem uvádí, že neshledal ani v žalobě namítané porušení vyjmenovaných ustanovení správního řádu a zákona o azylu. V této souvislosti soud považuje za vhodné upozornit na judikaturu Nejvyššího správního soudu, ze které plyne, že pouhý výčet ustanovení správního řádu, které měl žalovaný porušit a obecné tvrzení, že žalovaný nedostal zásadám správního řízení, nelze považovat za žalobní bod (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2016, č. j. 4 Azs 47/2016-41).

VI.

Závěr a náklady řízení

25. Ze všech shora uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

26. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., když žalobkyně ve věci úspěch neměla a žalovanému žádné prokazatelné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 4. června 2024

JUDr. Dana Černá v. r.
samosoudkyně